

SIEM PRAAMSMA'S

**OOFJE
TEUR**

HET EILAND
OROBOMA

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA

Ootje Teur - Het Eiland Orobamo

Vast een nieuw avontuur

1.

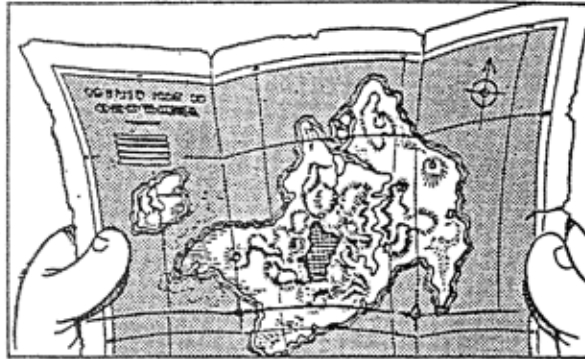

1. OP een dag besloot Ootje Teur een wandeling te maken. Hij had de smaak van het avontuur te pakken gekregen en dacht dat hij, als hij nu maar veel wandelde beslist nog wel eens iets zou beleven dat de moeite van het vertellen waard was. "Joho, johheel!" zong hij, terwijl hij opgewekt over een bergweggetje stapte. "Wat heb ik toch een mooi uitzicht hier! Dat hebben de mensen in zo'n plat land toch maar niet! Ik ben eens in een land geweest, nu, ik ben vergeten hoe het heette, maar

dat was zo vlak als een dubbeltje... En het regende er altijd, vooral in de vakanties en als je ergens naar wees, moest je al belasting betalen. En bovendien..." Maar toen hield hij plotseling op met zijn alleenspraak. "Dit is vast en zeker het begin van een nieuw avontuur!" fluisterde hij zachtjes terwijl hij een in zessen gevouwen stuk papier op-raapte. "Dat is een landkaart....."

Een kaart van Orobama

2.

2. OOTJE TEUR had dus de landkaart opgeraapt en vouwde hem nu nieuwsgierig open. Eerst hield hij hem op zijn kop, maar toen hij het papier omgekeerd had, kon hij leven, wat er boven geschreven stond.

Kaart van het eiland Orobama, schaal 1:1000, naer naugesette meetinge mette hant getheekent doir Abraham Diederick Steng, naast God schipper van de "Vergulde Aerent" in het jaar onses Heeren seventienhonderd drie en sestig.

"Tsjonge-jonge!" zuchtte Ootje Teur, "zeventien drie en zes-

tig! Dat is een machtige tijd geleden! Dat was in de Gouden Eeuw, als ik me niet vergis! Hoe komt die kaart nu hier? In de bergen nog well Zeker weggewaaid...."

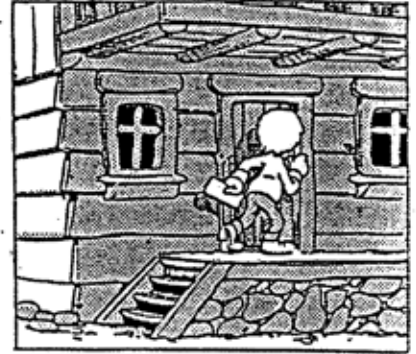
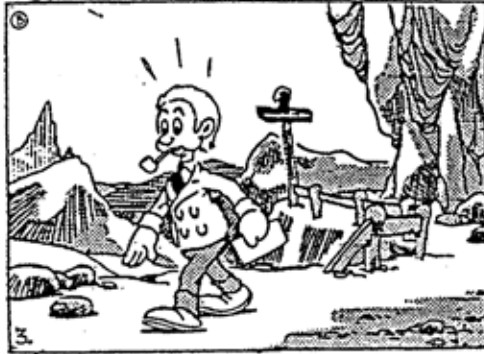
Hij keek een poosje naar de tekening, maar hij kon er niet veel uit wijs worden.

"Merkwaardig!" zei hij na een tijdje. "Ik denk, dat iemand hem verloren heeft...."

Nu, dan zal ik maar proberen de eigenaar te vinden, want ik denk wel, dat die hem terug zal willen hebben!"

Dat wordt een boek!

3.

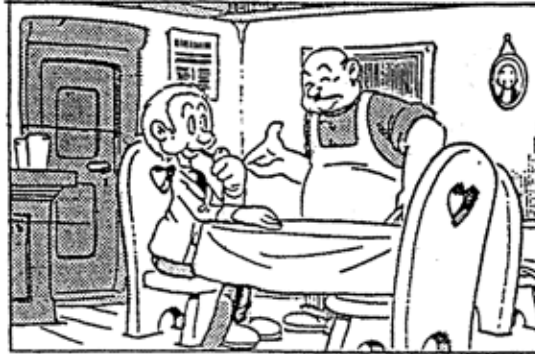
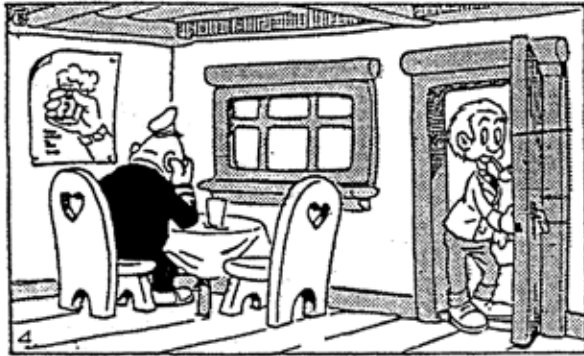

3. Ootje Teur vouwde de kaart van het eiland Orobama weer dicht en zette zijn wandeling voort.
"Hè!" dacht hij ondertussen, "wat lijkt me dat toch leuk om op zo'n eiland geweest te zijn, waar nog niemand van gehoord heeft.... En dan met een schip, dat "De vergulde Aerent" heet! Wat een romantische naam! Echt een naam om avonturen mee te beleven! Ja, eigenlijk is het hier in de bergen maar saai.... Altijd maar hetzelfde, nooit eens een afwisselingetje...."
Hij zuchtte diep en dacht aan Abraham Diederick Steng, die

het geluk had gehad schipper te zijn geweest op een schip, dat natuurlijk overal geweest was.
"Daar ga ik een boek over schrijven!" bedacht Ootje Teur. "De avontuurlijke reizen van Abraham Steng met zijn schip "De vergulde Aerent!" Dat zal gelezen worden! Ja, dat doe ik!"
Hij had echter van het lopen dorst gekregen en, toen hij een herbergje in het oog kreeg, besloot hij een groot glas koele limonade te gaan drinken.

Een meneer die een kaart verloren heeft

4.

4. OOTJE TEUR opende de deur van het herbergje en keek naar binnen. Nu, druk was het er beslist niet, dat was zo te zien. Behalve de waard was er nog maar één man in de gelagkamer aanwezig. Hij had een zeemans-uniform aan en zat in een hoek van het vertrek droevig van zijn bier naar het venster te staren en weer terug. Ootje Teur ging ook aan een tafeltje zitten en riep de waard.

"Goeiemiddag meneer!" zei de waard, die dik was en een treurig gezicht had. "Hebt u ook zorgen? Iedereen heeft zorgen! De

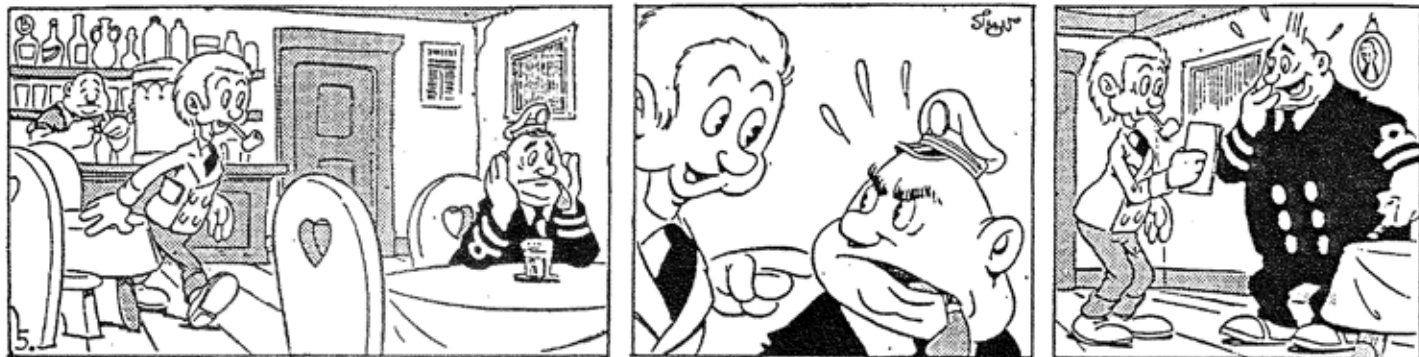
een over het weer, de ander over de beursberichten, de volgende over de belasting en weer een ander over de kwaliteit van de pruimtabak. Hebt u ook zorgen, meneer?"

"Ik wilde graag een groot glas koude limonade hebben?" zei Ootje Teur, die geen zin had in praten maar wilde denken over zijn nieuwe boek.

"Ach ja!" ging de herbergier ongestoord verder, "neem nou die meneer daar in de hoek. Die heeft weer zorgen over een kaart, die hij verloren heeft. Een jammerlijke wereld, meneer! Een jammerlijke wereld!"

Een driedubbel geknoopt toeval

5.

5. OOTJE TEUR was natuurlijk eerst erg verbaasd over de woorden van de herbergier, die gezegd had, dat de zeeman, die in de hoek van de gelagkamer zat, een kaart verloren had.

"Dat zou toch wel toevallig zijn!" mompelde Ootje Teur, terwijl hij opstond en naar de droevige zeeman toeliep. "Maar ja, het hoeft natuurlijk niet juist de kaart te zijn, die ik gevonden heb! Wie weet is het een briefkaart of een doodgewone ansichtkaart....."

Hij tikte de man op de schouder en deze draaide boos het hoofd om.

"Wat wil je van me broer?" zei hij nors. "Laat me met rust! Ik

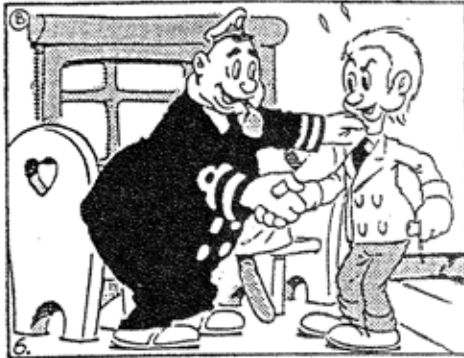
ken je niet en je ziet er niet naar uit, dat ik je ooit zal willen leren kennen ook! Schiet op, ruk uit en smeer hem!"

"O, neemt u me niet kwalijk!" zei Ootje Teur beleefd. "Maar ik dacht dat u misschien deze kaart verloren was?" Hij haalde de kaart van Oroboma uit zijn zak en hield hem de boze zeeman onder de neus.

"Nee maar!" brulde de zeeman, wiens humeur plotseling veranderde als het weer in dat lage land, waar Ootje Teur de naam van vergeten was. "Dat is een toeval! Dat is een driedubbel geknoopt toeval, broer!"

Bram Steng van de "Kniertje"

6.

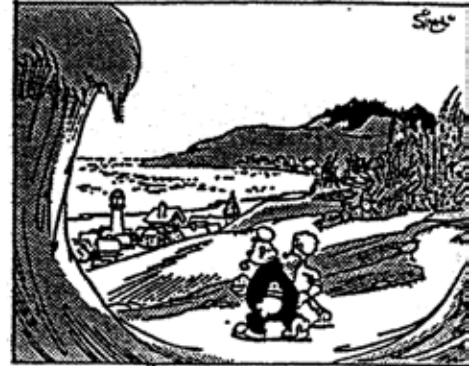
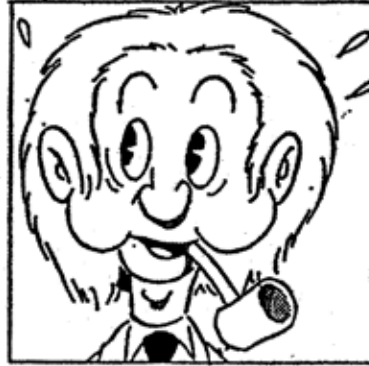

6. "LAAT me je hand schudden, broer!" lachte de zeeman. Hij pakte Ootjes hand beet en schudde er aan, alsof hij hem los mee naar huis wou nemen. Met de andere hand raakte hij onze schrijver enige malen krachtig op de schouder, zodat Ootje Teur moeite had, te blijven glimlachen.
"Een gehaaid toeval, broer!" zei de zeeman grinzend, terwijl hij Ootje Teur tenslotte weer vrij liet. "Je bent een bovenst best kereltje! Een ventje om mee uit vissen te gaan! Kom mee, dan zal ik je vertellen, wat er met deze landkaart aan de hand is!"

Nu, dat liet Ootje Teur zich geen tweemaal zeggen. Hij dronk gauw zijn limonade op, betaalde de mistroostige waard en verliet met de dikke zeeman de herberg.
"Ik heet Bram Steng!" zei de zeeman, "kapitein van de "Kniertje". Een best schip, broer! Een prima schuit! Hoe heet jij?"
"Mijn naam is Ootje Teur!" zei de schrijver. "Een mooie naam, meneer! Welluidend en beroemd!"

Ootje mag mee naar Oroboma

7.

7. KIJK es, broerl!" begon Bram Steng, toen ze een eindje gelopen hadden, "dat zit zo met die kaart. Ik ga morgen op reis met m'n schuit en het doel van die reis is Oroboma. En nou moet je weten, dat er van het eiland Oroboma maar één kaart op de hele wereld bestaat en dat is deze. Dus toen ik het ding kwijt was, zul je begrijpen, dat ik in de put zat, want dan had ik gewoon niet op reis kunnen gaan! Snap je, broer?"
"Juist!" zei Ootje Teur, "dat begrijp ik. Hè, ik zou best mee willen! Ik zou wat graag eens zo'n verre reis maken!"

"Nou, wat let je?" lachte Bram Steng. "De "Kniertje" ligt klaar en er is nog wel ergens een hut over voor je. Het is maar een vrachtboot, maar je mag mee als de enige passagier. Wat denk je er van?"
"Ik ga mee!" zei Ootje Teur, die verder nergens over nadacht.
"Zo mag ik het horen!" zei Bram Steng, "niet langer nadenken, maar doen!"
Na een paar uur lopen hadden ze de zee bereikt.

Ootje Teur is geen doodgewone landhaai

8.

OOTJE TEUR liep nu met Bram Steng mee door een dorpje, dat aan de voet van een heuvel lag en waar hij nog nooit van gehoord had. De weg voerde naar een kade en ergens aan die kade hield Bram Steng halt bij een bootje, dat met een touw aan een paal was vastgemaakt.

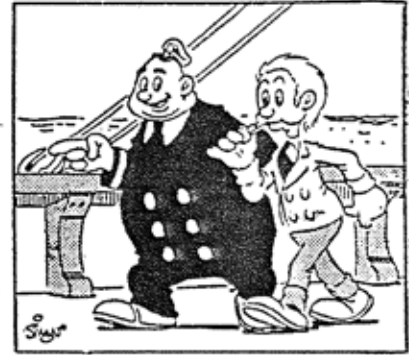
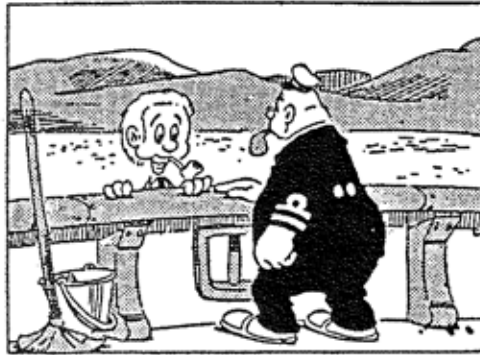
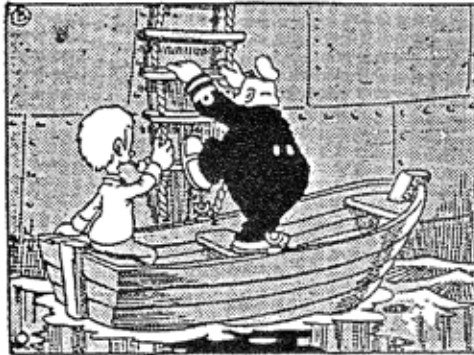
"Nou, broer, stap maar in!" zei kapitein Steng met een uitnodigend gebaar. "Dan zal ik je naar m'n schuit roeien. Ben je eigenlijk al eens meer op zee geweest of ben je een doodgewone landhaai?"

"Eh.... nee, ik heb al eens meer gevaren!" zei Ootje Teur, die dacht aan een tochtje, dat hij eens op een windstille dag had gemaakt naar een eiland, dat een paar kilometer ver uit de kust lag.

"Des te beter!" vond Bram Steng. "Dan hebben we daar tenminste geen narigheid mee." Hij maakte het bootje los, legde de riemen in de dollen en roeide met grote, lange stevige slagen weg, in de richting van de "Kniertje" die verderop voor anker lag.

Zeeman zijn valt nog niet mee

9.

9. "ZIEZO, daar zijn we dan." zei Bram Steng, toen hij het roeibootje liet stilsthouden precies bij een touwladder, die van de railing afhing. "En nu maar naar boven!" Hij greep het wiebelende laddertje bij een der sporten en klom naar boven met een snelheid, waar Ootje Teur de diepste bewondering voor had.

"Nou, kom je nog?" riep Bram Steng van boven af uitdagend.

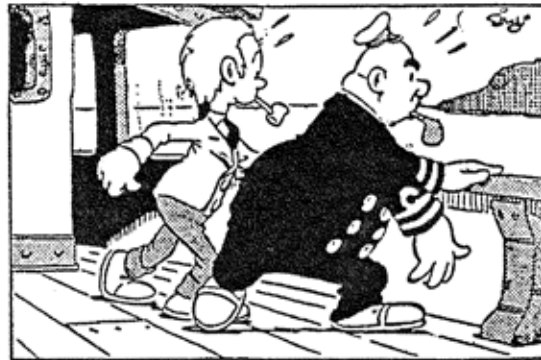
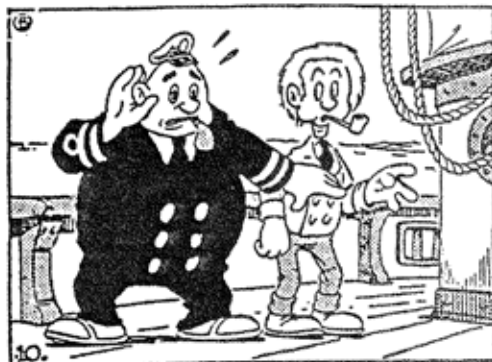
"Ja, ik ben al bezig!" riep Ootje vanuit de diepte, waar hij aan het worstelen was met het blijkbaar altijd in beweging zijnde

touw en de smalle houten treetjes, waarop zijn voeten bijna geen houvast hadden.

"Tjonge!" dacht hij. "Dat valt niet mee! Ik wist niet, dat het vak van zeeman zo moeilijk was! Ik heb al wel in twintig verhalen zeelieden laten optreden, maar ik zie wel, dat ik er nog geen snars van wist! Eigenlijk moet je alles hebben meegemaakt, voordat je er over gaat schrijven..." Maar hij kwam toch boven, waar Bram Steng met een glimlachje op hem stond te wachten.

Mensen die hier niet thuishoren

10.

10. "KRIJG ik een echte hut?" vroeg Ootje Teur nieuwsgierig, "met een kooi om in te slapen? En een...."

"Hou die stoomfluit van je eens even dicht, broer!" zei Bram Steng plotseling. Hij had al een poosje met een aandachtig gezicht rondgelopen en nu hield hij met een handgebaar Ootje Teur tegen en legde de andere hand als een verlengstuk aan zijn oor.

"Ik hoor iets!" zei hij zachtjes, "ik hoor een motor!" En die hoort hier op de "Kniertje" niet thuis! Je hebt toch niet toevallig een motorfiets in je zak, broer?"

"Eh.... nee, niet dat ik weet!" antwoordde Ootje Teur, "maar...."

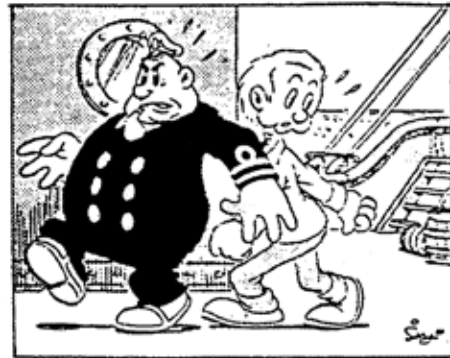
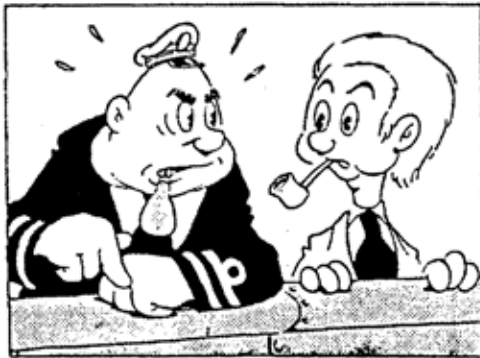
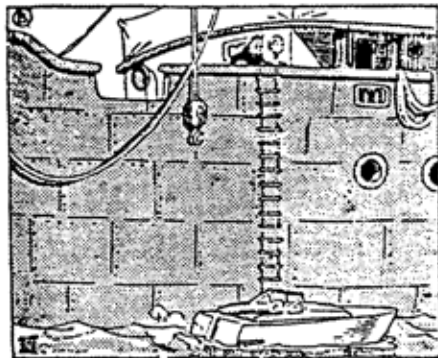
"Wacht eens even!" zei Bram Steng met een boos gezicht. "Ga eens mee broer en hou je kluisgaten open. Ik geloof, dat er mensen op deze schuit zijn die er niet thuis horen. Heb je ook dat geluid opgemerkt?"

"Ja," antwoordde Ootje Teur, die nu ook een zwak plof-plof hoorde. "Het lijkt wel, of er aan de andere kant van het schip een motorboot ligt...."

"Net wat ik dacht!" zei Bram Steng, "kom mee!" Samen liepen ze naar de andere kant van de "Kniertje" en keken nieuwsgierig over de railing.

Vastberaden sluipend

11.

11. "ZIE je dat, broer?" zei Bram Steng zachtjes, toen ze allebei over de railing gekeken hadden. "Daar ligt het ding, dat zo'n geluid maakte. Een motorjacht! En de passagiers zijn langs die touw ladder aan boord van de "Kniertje" geklommen. En dat hoort niet, zeg nou zelf! We zullen ze eens even gaan opzoeken en overboord gooien, broer!"

"Maar we weten niet eens, wie het zijn!" zei Ootje Teur. "Misschien is het wel de loodsboot of zo iets!"

"De loodsboot!" smaalde de kapitein, "wat loodsboot! Zou ik niet weten, hoe de loodsboot er hier uitziet? Wat denk je wel!

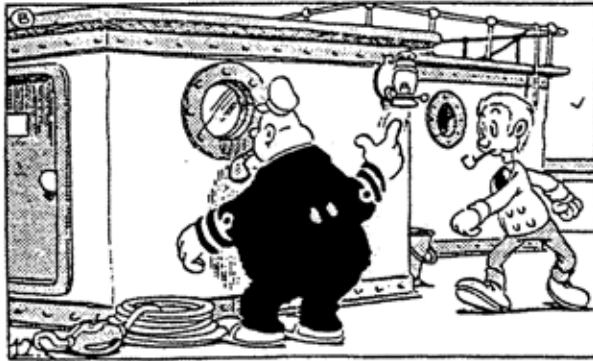
Nee, meneer! Er zijn hier een paar mensen aan boord, die ik er liever niet op zie, neem dat van me aan! En als ik ze in m'n grijpkluivers krijg, dan zijn ze nog niet jarig, neem dat ook van me aan!"

Bram Steng trok een vastberaden gezicht en begon sluipend terug te lopen naar de plek, waar ze vandaan gekomen waren. "Ik heb zo'n idee, dat ze in m'n hut zitten, broer!" sprak hij fluisterend. "Kom op!"

Ootje Teur sloop mee, terwijl hij steeds voorzichtig achterom keek.

Erst een plan!

12.

12. BRAM Steng sloop regelrecht op zijn hut af, en keek belangstellend door een rond raampje naar binnen.

"Kom eens hier, broer!" fluisterde hij zacht, terwijl hij Ootje Teur, die op een afstandje volgde, wenkte. "Kijk eens door dit raam. Zie je, dat ik gelijk had?"

Ootje Teur keek nu ook naar binnen en zag twee mannen in de hut van Bram Steng, die bezig waren, alles overhoop te halen. Ze hadden de laden van het bureau van Bram Steng opengetrokken en de vloer lag bezaaid met papieren.

"Inbrekers!" zei hij zachtjes en zijn hart klopte van opwinding.

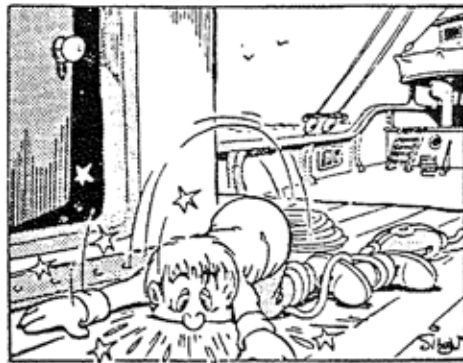
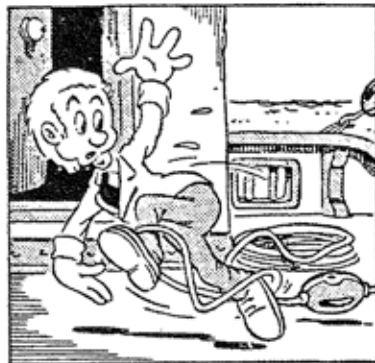
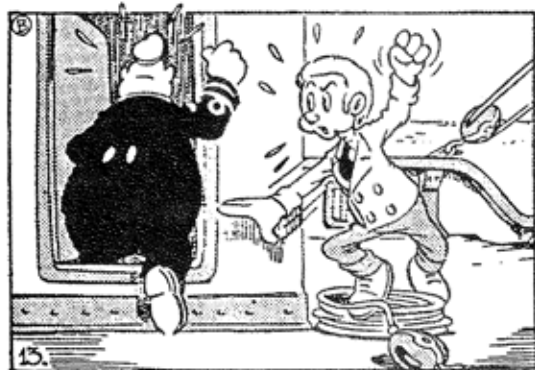
"Echte inbrekers.

"Precies!" zei Bram Steng, "en ik zal die kerels er eens even uitbreken, broer! Ik zal ze in d'r lier grijpen en overboord smaken!"

Hij stormde plotseling heel boos de hoek om en zwaaide met zijn vuisten. "Wacht even!" riep Ootje Teur, die hem probeerde tegen te houden. "Wacht! We moeten eerst een plan maken om ze onschadelijk te maken. Dat doen de mensen in mijn boeken ook altijd."

Te druk om uit te kijken

13.

13. WAT plan!" brulde Bram Steng. "Niks te plannen. Een zeeman maakt geen plannen, als het er op aankomt, een inbreker te geven wat hem toekomt.

Een zeeman gaat recht door zee, meneer." Hij maakte de deur van zijn hut open en stormde naar binnen.

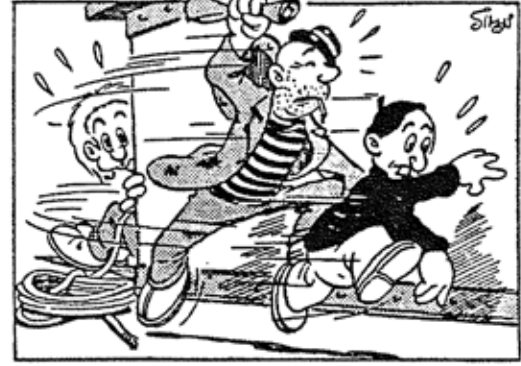
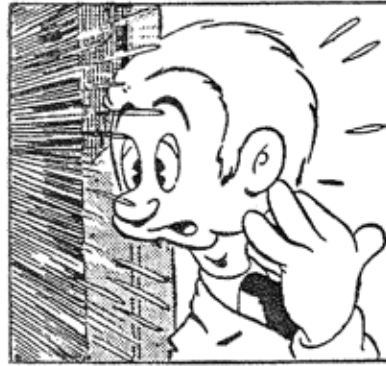
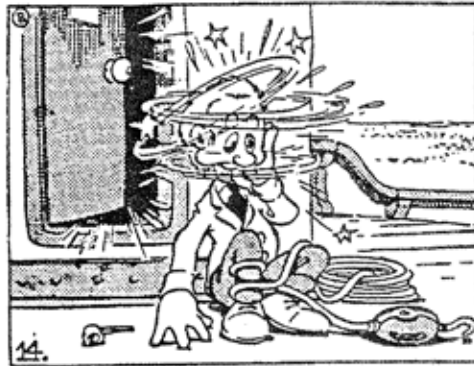
"Maar het is veel beter, om eerst een plan te maken!" riep Ootje Teur, die hard achter Bram Steng aanholde. "Je kunt nooit weten, wat er allemaal kan gebeuren! Je moet...."

Maar ja, je kon wel zien, dat onze schrijver nog maar zelden aan boord van schepen was geweest, want dan had hij geweten,

dat zeelieden altijd erg slordig zijn met touwen en emmers en zo. Zo'n touw rollen ze op en dat leggen ze dan ergens neer, in de hoop dat diegene, die er langs komt, het zal zien en er omheen lopen. Maar Ootje Teur had het te druk om uit te kijken, waar hij liep. Hij raakte met een voet in het touw verward en het geval wilde ook nog, dat er een zwaar takeblok aan vast zat. Hij struikelde dus volgens alle regelen der kunst en kwam met zijn kin op een bijzonder onzachte wijze met het dek in aanraking.

Daar gaan ze!

14.

14. OOTJE TEUR bleef eerst een poosje liggen, toen hij op zijn kin gevallen was. Hij had een zwaar gevoel in zijn hoofd, net, of hij er een harde klap op had gehad. Hij kon zijn mond nauwelijks open en dicht doen en hij had het idee, dat zijn ogen als knikers door zijn hoofd rolden. Bovendien zag hij met die ogen allemaal sterretjes, zodat het weinig nut had, ze open te doen. Hij hoorde binnen een hevig lawaai. De kapitein bruide, er werd met huisraad gesmeten en het geluid van rinkelend glas werd af en toe onderbroken door het doffe geplof van een vuist op het gelaat.

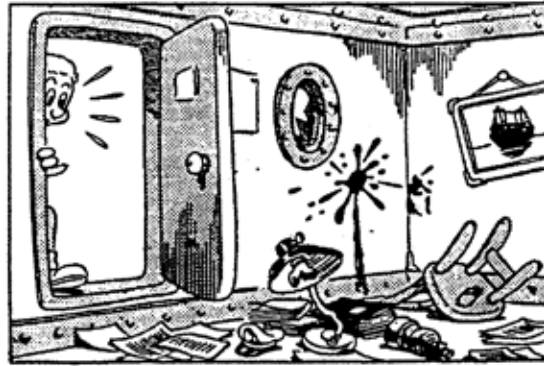
"Oeijoei!" dacht Ootje Teur, die langzaam weer bij begon te komen. "Dat gaat vast niet goed daar binnen! Bram Steng kan nooit tegen twee inbrekers tegelijk op! Ik moet hem gaan helpen!"

Hij trachtte op te staan, maar bemerkte, dat zijn bewegingen erg traag waren. Nu hoorde hij binnen een klap en een bons, alsof er iemand viel. En meteen daarna schoten twee gedaanten voorbij.

"Daar gaan ze!" schoot het door het zere hoofd van Ootje Teur.

Weer een wijze raad in de wind geslagen

15.

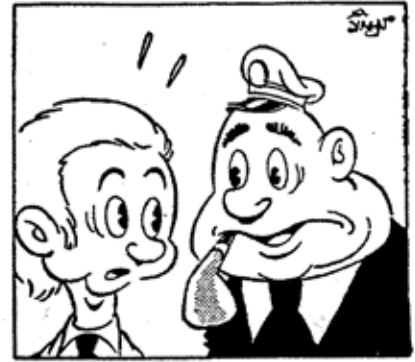
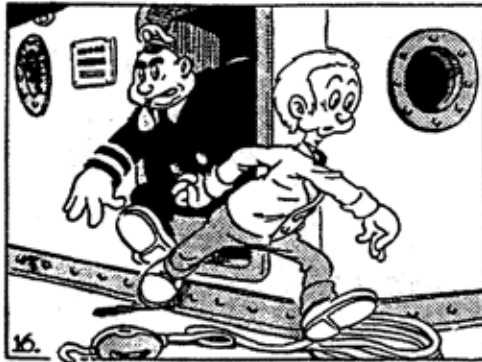

15. TOEN de twee gedaanten voorbij gerend waren, bleef Ootje Teur eerst nog een paar seconden zitten. Hij probeerde zijn ogen weer recht te draaien en na heel wat mislukte pogingen had hij het eindelijk zo ver, dat hij niet meer zo erg scheel keek. "Nul" dacht hij, terwijl hij moeilijk opstond, "dan moest ik maar eens gaan zien wat er met Bram Steng gebeurd is. Had hij maar naar mij geluisterd, dan was dit niet gebeurd...." Toen hij om de hoek van de deur van de kapiteinshut keek, zag hij dat het er een erge rommel was. Overal lagen boeken en papieren, in een hoek van het vertrek lag een stoel, die een

poot miste en een mooie bureaulamp stond nog rechtop, maar was helemaal verbogen en de lamp in scherven. "Ja, dat gaat zo!" dacht Ootje Teur, "de raad van een wijs man wordt altijd in de wind geslagen! Maar waar is de kapitein?" Hij vond Bram Steng in een andere hoek van de hut, bedolven onder kaarten, papieren, stukken van zijn meubilair en allerlei andere dingen. "Bram!" riep Ootje Teur, die hem met een hand aanraakte, "wordt wakker! Kom! De inbrekers willen ontsnappen! Kom mee, we moeten er achter aan!"

Te laat

16.

16. TOEN Bram Steng hoorde, dat de inbrekers de vlucht genomen hadden, kwam hij direct weer bij bewustzijn en holde achter Ootje Teur aan, in de richting waarin de beide boeven verdwenen waren.

"Ik zal ze leren!" bulderde de kapitein intussen, "ik zal ze leren bij een eerlijk zeeman in te breken. De hele boel overhoop te smijten. Alles kapot te gooien. Bah! Kielhalen zal ik ze."

Maar daar bleek voorlopig weinig kijk op te zijn. Toen ze bij de plek kwamen waar de touwladder hing en waaronder de motorboot gelegen had, zagen ze dit jachtje juist wegvaren.

"Te laat, broer!" zuchtte Bram Steng.

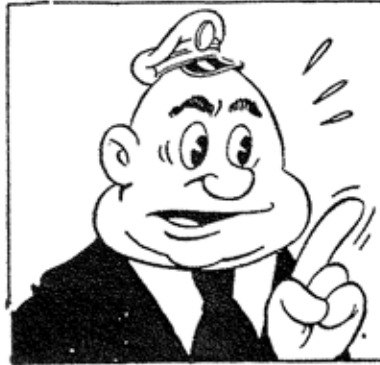
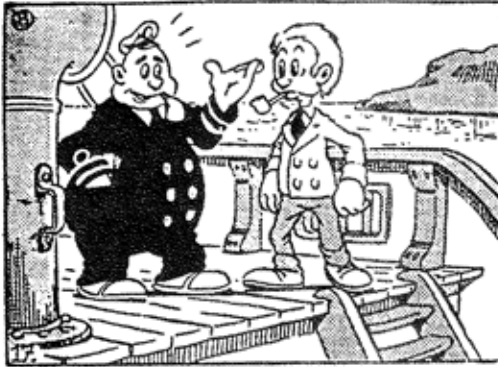
"Ja, eigen schuld!" antwoordde Ootje Teur. "Als je maar naar mij had geluisterd, dan was dit allemaal niet gebeurd. Ik had juist zo'n goed plannetje bedacht."

En wat was dat dan wel voor een plannetje?" vroeg Bram Steng benieuwd.

"Ik had de touwladder weg willen halen!" vertelde Ootje Teur, "dan hadden ze niet van het schip af gekund!"

Bomen van zuiver massief goud

17.

17. "DAT was nog zo'n gek plan niet geweest!" stemde Bram Steng toe, "ik geloof, dat jij een mannetje bent met een beetje fantasie, broer. En laat ik je dan eens een verhaal vertellen, dat jij zelfs niet had kunnen bedenken. Luister! Die twee mannen, die hier hebben ingebroken, kwamen zoeken naar die kaart, die jij voor me teruggevonden hebt. Dat is namelijk een kaart van een héél bijzonder eiland, broer. Op dat eiland, waar buiten mijn over-over-over-grootvader nog nooit iemand een voet aan wal heeft gezet, op dat eiland groeien bomen en die bomen zijn van zuiver massief goud. En nu wilde ik daar heen varen, die

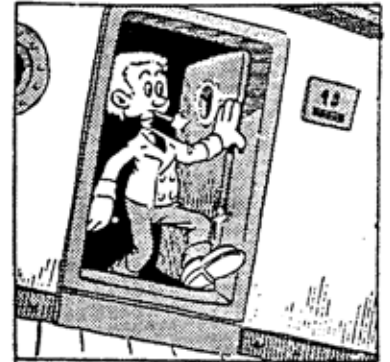
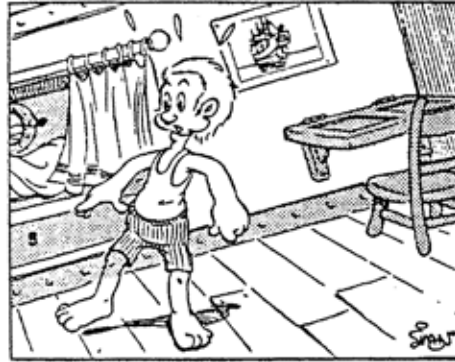
bomen omhakken en mee terug nemen. Nu, dan heb ik genoeg goud om mijn verdere leven met pensioen te gaan. Maar die twee kerels schijnen er achter gekomen te zijn en die wilden m'n kaart gappen."

"Dat is inderdaad héél bijzonder!" zei Ootje Teur met ontzag. Ze bleven er nog een hele tijd over staan praten, zo lang tot het helemaal donker was en de maan al aan de hemel stond.

"Nou moesten we maar eens naar kooi gaan, broer!" stelde Bram Steng voor.

Waar ben ik?

18.

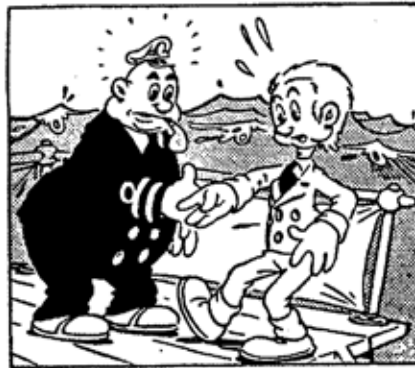
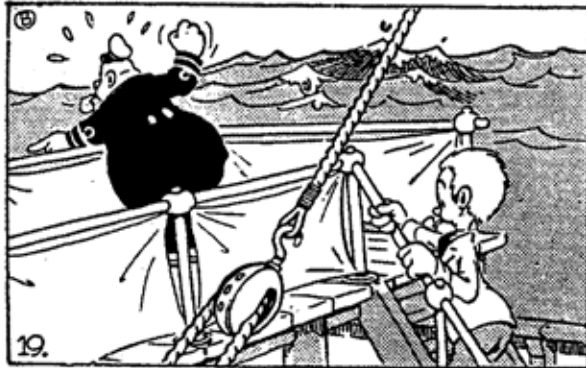

18. TOEN Ootje Teur de volgende morgen wakker werd, dacht hij eerst, dat hij in een draaimolen verzeild was geraakt. Zijn bed hing helemaal scheef en voor zijn ogen gingen gordijntjes heen en weer, die hij nog nooit eerder gezien had. Bovendien hoorde hij een klotsend en bonkend geluid en een gerammel van kettingen, dat hij nog nooit eerder in zijn slaapkamer had waargenomen.
"Vreemd," dacht hij, "zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. Wat is dat nu? Waar ben ik?"

Hij stapte uit bed en had moeite om op de been te blijven. Maar toen herinnerde hij zich weer alles.
"O ja!" schoot hem te binnen, "ik ben op het schip van kapitein Bram Steng en die is van plan naar Oroboma te gaan! Maar waarom laat hij het schip zo heen en weer slingeren?"
Hij begon zich aan te kleden en nadat hij driemaal naast zijn broekspijp gestapt was, kreeg hij zijn been er de vierde keer in. Nog wat onwennig stapte hij zijn hut uit en wandelde zo goed en zo kwaad als het ging naar de plaats, waar hij wist dat zich de brug van het schip bevond.

Handen geven valt niet mee

19.

19. NADAT Ootje Teur de brug gevonden had, kroop hij slingerend de trap op, die van het dak af naar boven liep en moest zich met beide handen aan de leuning vasthouden, om er niet af te vallen.

De kapitein was daarboven bezig bevelen te geven aan enkele matrozen.

"Hé, broer!" schreeuwde hij, terwijl hij er een aanwees. "Grijp dat touw daar eens even! Hou vast! Trekken! Ja, zol Nee, gebraden eendvogel, zo niet! Trek er maar gerust aan! Of dacht je soms, dat je een draadje naaigaren in je bos wortelen had? En jij daar! Sta niet niks te doen! Werken voor de kost! Steek je armen maar gerust uit je mouwen, dat geeft niks!"

Intussen had Ootje Teur de trap helemaal tot boven toe gehaald en probeerde nu rechtop te blijven staan zonder de veilige leuning.

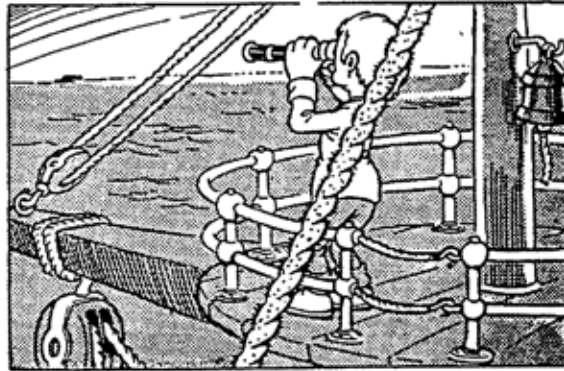
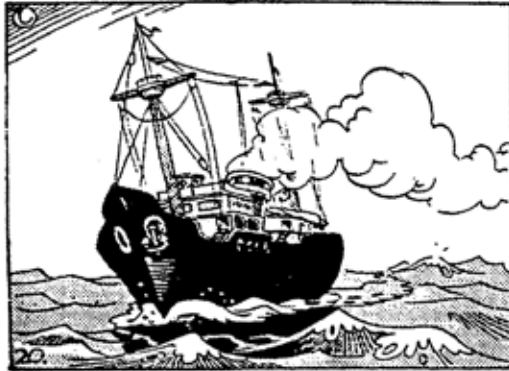
"Goede morgen!" zei hij en Bram Steng draaide zich om.

"Hallo, broer!" zei hij en stak zijn hand uit, die Ootje Teur trachtte te grijpen. Dat lukte natuurlijk niet en Bram Steng keek verbaasd toe, hoe Ootje Teur er viermaal naast sloeg. Nu barstte hij in een onbedaarlijk lachen uit.

"Hahaha!" lachte hij, "je was al eens eerder op zee geweest, niet? Je had al eens eerder gevaren, hè? Laat me niet lachen, broer!"

Daar is het jacht weer

20.

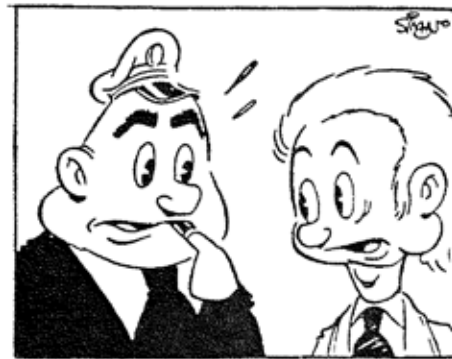
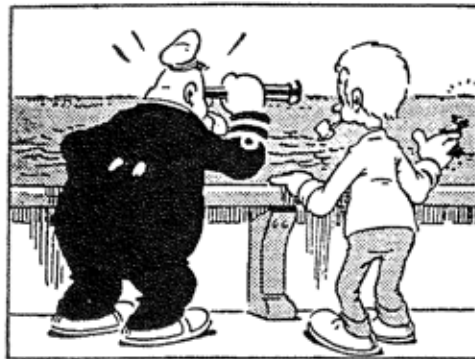
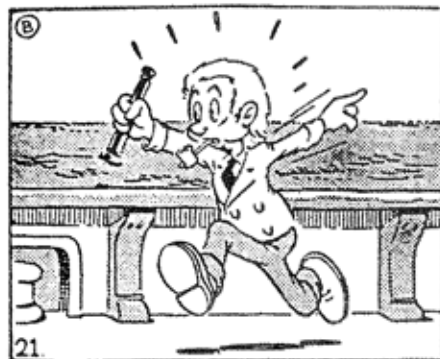

20. NU, eigenlijk valt er over het eerste gedeelte van de reis weinig te vertellen. Ootje Teur begon na een paar dagen aan het slingeren en draaien van het dek te wennen, leerde allerlei knopen leggen van een oude matroos, at scheepsbeschuit alsof hij nooit anders had gedaan en zong leuke liedjes, die soms werden begeleid door een andere oude matroos, die een harmonica bij zich had. Hij begon zich al echt een zeeman te voelen en kreeg Bram Steng op een keer zelfs zo ver, dat hij op een windstille dag in een van de masten mocht klimmen en op

een klein platform, dat daar was aangebracht, met de zoekijker van-de-kapitein-zelf in het rond mocht gluren. En toen zag hij de moterboot weer. "Oeijjoeil!" zei hij plotseling tegen zichzelf. "Daar is dat motorjacht weer! Dat is hetzelfde jacht, dat die twee inbrekers bij zich hadden, dat zie ik zo! Dat moet ik tegen de kapitein vertellen. Want daar kunnen we nog last genoeg mee krijgen als we eenmaal op Oroboma zijn...."

Dezelfde inbrekers

21.

21. OOTJE TEUR schoof de kijker dicht, klom zo snel hij kon langs een touwladder - waar hij al aardig mee had leren omgaan - naar beneden en holde naar kapitein Bram Steng, die ergens over een railing een pijpje hing te roken.

"Kapitein" riep Ootje Teur al uit de verte, "we worden gevolgd! Er vaart een boot, een motorboot achter ons aan. En ik geloof, dat die twee kerels, die in je hut hebben ingebroken, er in zitten."

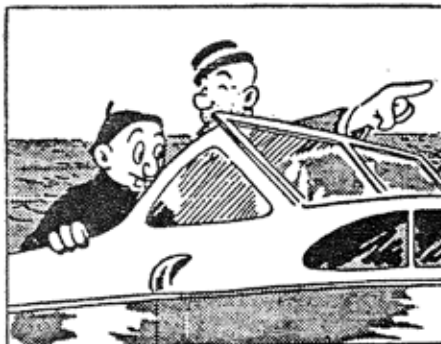
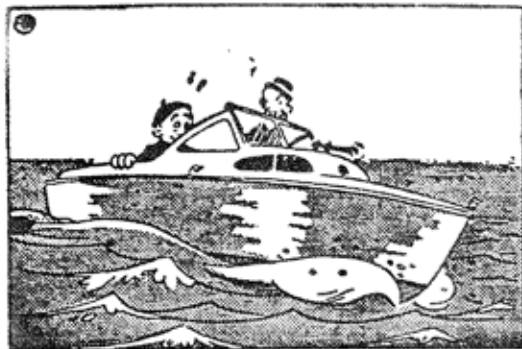
"Laat eens kijken," bromde Bram Steng, die de zee kijker uit

Ootjes handen pakte. Hij bracht de kijker voor zijn rechteroog en kneep het linker dicht.

"Ja, je hebt gelijk, kereltje!" zei hij dan. "Dat zijn inderdaad dezelfde inbrekers... Het zijn vroeger een paar matrozen van me geweest. Jan met de Handjes en Jan met de Tandjes.... Dat geeft moeilijkheden, Ootje Teur, dat geeft moeilijkheden!" "Laat ze maar opkomen!" zei Ootje Teur heldhaftig, "we lusten ze, nietwaar Bram?"

Handige jonges

22.

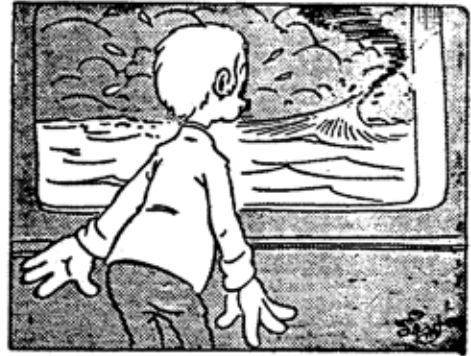
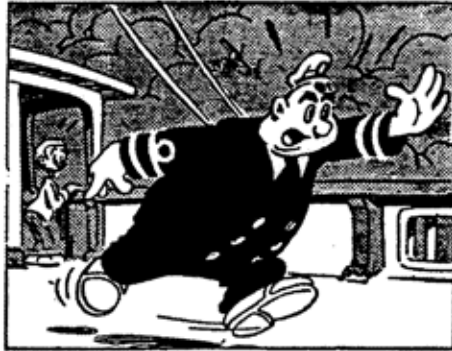
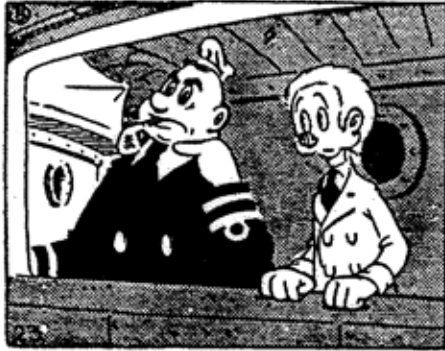
22. JA, het waren Jan met de Handjes en Jan met de Tandjes, dat hadden Bram Steng en Ootje Teur goed gezien. Ze hadden hier of daar een motorboot zonder toestemming van de eigenaar geleend en waren van plan, om Bram Steng hoe dan ook van zijn gouden bomen af te helpen.

"Kijk, we hebben um al ingehaald," zei Jan met de Handjes. "Nou gane me op halveve kracht vare, want dan komme me net zo hard vooruit as die ouwe aftanse sleepschuit van Steng...."

"We sijne maar een paar handige jonges, al seg ik ut sellef," gaf Jan met de Tandjes te kennen, "meneer de kapitein sal nog raar staan te kijke, as-ie ons in ene op Oroboma siet!" Zo bleven de twee Jannen een paar dagen achter de "Kniertje" aanvaren. Er gebeurde weinig, wat de moeite van het vertellen waard was, behalve dan misschien dat Ootje Teur verkouden werd en een hekel aan scheepsbeschuit begon te krijgen.

Cycloon!

23.

23. MAAR op een dag, juist toen Ootje Teur het leven op zee behoorlijk saai begon te vinden, gebeurde er iets, dat de eentonigheid van iedere dag in een paar minuten radicaal veranderde. Bram Steng stond aan de railing met Ootje Teur te praten en hij had al een paar maal met een bezorgd gezicht naar de lucht gekeken.

"D'r komt slecht weer, Ootje Teur," zei hij dan. "Ik merk het aan alles. M'n eksterogen steken, m'n holle kies gaat zeer doen en m'n pijp trekt slecht. Bovendien is de barometer vanmorgen

met een sprong gedaald, wat nooit goed kan zijn...."

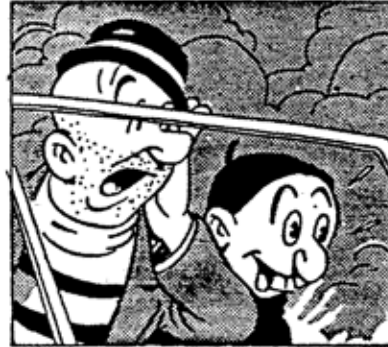
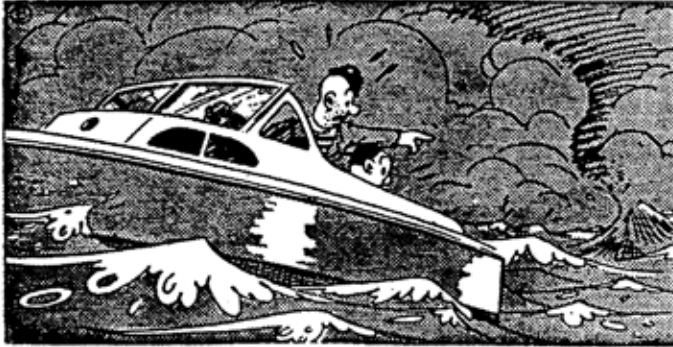
Hij keek nog eens met gefronste wenkbrauwen naar de lucht en holde plotseling weg, Ootje Teur verbaasd achterlatend.

"Alle hens aan dek!" riep Bram Steng. "Een wervelwind! Een cycloon!"

Ootje Teur keek nu ook naar de plek in de lucht, waar de kapitein zo aandachtig naar gekeken had en zag een vreemd gevormde wolk naderen, een wolk, die van onderen in een punt eindigde en daar scheen over te gaan in een hoge golf....

Wat een emmes uitzicht!

24.

24. Ook op de motorboot van de twee Jannen was het niet onopgemerkt gebleven dat er verandering van weer op komst was.

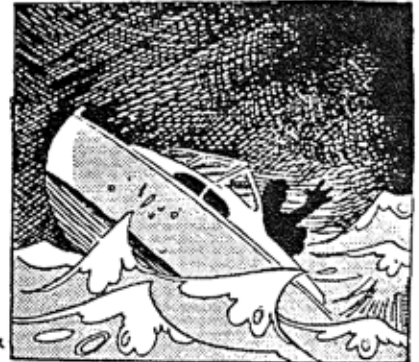
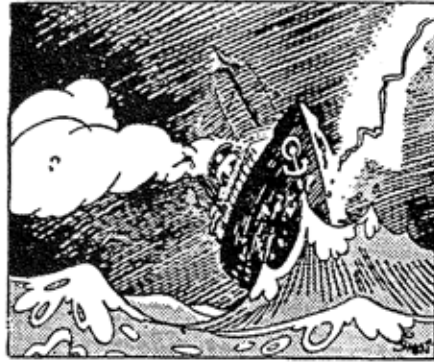
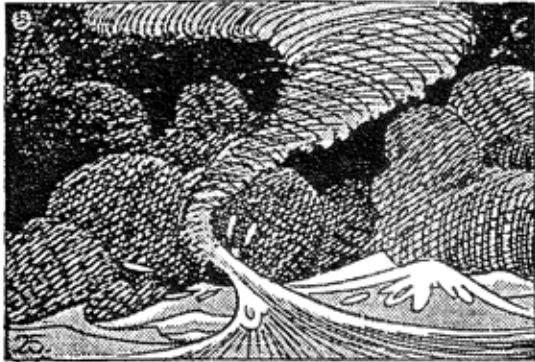
“Wat wordt ut donker!” zei Jan met de Tandjes. Jan met de Handjes draaide zich om. “Kijk daar es!” riep hij met een geschrokken stem, terwijl hij met gestrekte arm naar de vreemde wolk wees, die zwaaiend en kronkelend de golven in beroering bracht.

“Dat wordt een storrempie!” zei Jan met de Tandjes. “Ik heb

nog nooit een storrem op see meegemaakt. Kijk es effe, wat een emmes uitzicht!” Maar het lachen zou hem snel vergaan. De golven werden hoger en hoger, de wind begon te gieren, het kleine motorbootje danste als een notedop heen en weer en werd zo nu en dan als een vodge papier heen en weer geblazen, zodat de twee Jannen zich moesten vastklemmen en op vreemde wijze met hun benen slingerden alsof ze aan een samba meededen. Ook de “Kniertje” werd als een bal door de golven opgetild en weer neergesmaakt...

Toch niet zó emmes

25.

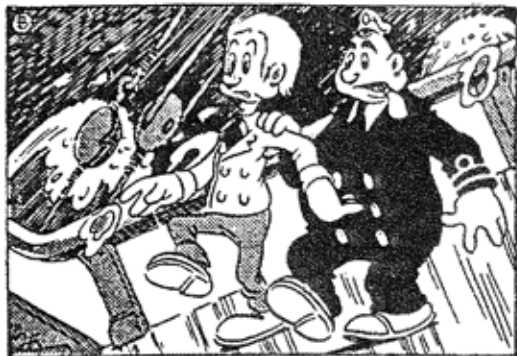
25. DE lucht was nu helemaal zwart geworden en de wolk, die zich draaiend over de golven bewoog, maakte een fluitend geluid, wat erg griezelig aandeed. De golven werden steeds hoger en steeds woester en het duurde niet lang of de zee was met een wit schuim bedekt. De Kniertje stond nu weer echt omhoog met de neus, dan dook hij weer met de boeg in de golven. Bliksemstralen flitsten onophoudelijk door de donkere lucht, stormvlagen.... geselden de touwen van het want en jaagden gierend verder over de doigeworden watermassa's.

De twee Jannen waren er het ergst aan toe. Het kleine motorbootje, dat eigenlijk niet eens zeewaardig was, kon natuurlijk helemaal niet tegen zulk een woest geweld en werd als een lucifertje meters ver weggeslingerd bij iedere rukwind, die het te verduren had.

Nee, bepaald prettig was het nu niet meer en Jan met de Tandjes was allang vergeten, dat hij het eerst zo'n emmes uitzicht had gevonden....

Een lek!

26.

26. MET moeite bewogen Ootje Teur en Bram Steng zich voort over het dek, dat de ene keer beklommen moest worden en de andere keer voorzichtig afgedaald. Bram Steng had Ootje Teur voor de veiligheid bij een arm gepakt en loodste hem op deze wijze voort.

"M'n pijp zit vol zout water!" klaagde Bram Steng. "D'r is geen aardigheid aan zo! Kom, laten we even uitblazen tegen de railing. Hou je goed vast, makker, want je bent overboord geslagen voor je het zelf weet. Ik herinner me....."

"Kapitein!" riep plotseling een matroos.

Er zit een groot lek in het schip, onder de waterspiegel.

We hebben gedaan wat we konden, maar we kunnen het niet dichtkrijgen. Het hele achterschip staat al blank. Het loopt er met teilen tegelijk in!"

Ootje Teur schrok van deze mededeling zo, dat hij voor een moment beide handen losliet en aan zijn hoofd bracht. Dat had hij beter niet kunnen doen, want een seconde later voelde hij zich opgetild door een golf en ontdekte hij, dat hij de grond onder zijn voeten verloren had....

Jong auteur slaat overboord

27.

27. JA, Ootje Teur was gewoon overboord geslagen, zoals dat heet. Eerst voelde hij een hele tijd geen grond onder zijn voeten, en daarna kreeg hij het erg koud en proefde hij een zoute smaak in zijn mond. Hij deed zijn ogen dicht en probeerde te staan maar dat lukte natuurlijk niet. "Och heden!" dacht hij, "ik ben overboord geslagen! Nu is het gebeurd! Nu staan de kranten morgen vol: Tragisch einde van groot schrijver. Jong talent komt jammerlijk in de golven om.... En....."

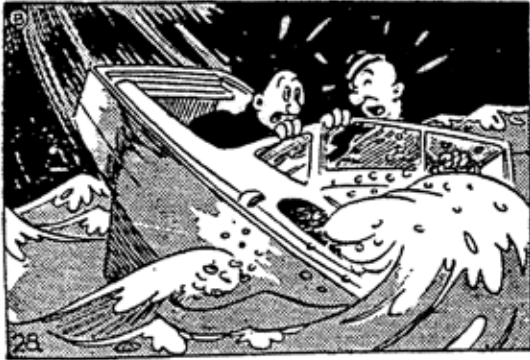
Maar toen zag hij een balk drijven.

"Wacht even!" zei hij sniffend met zijn verkouden neus. "Het bericht wordt anders: Jong auteur drijft wekenlang op de oceaan rond! Balk redde schrijver het leven!"

Hij klom op de balk en zag nog juist, voor dat hij het bewustzijn verloor, de "Kniertje" met de voorsteven omhoog in de golven wegzinken.

Ook de Jannen gaan de plomp in

28.

28. DE twee Jannen hadden het intussen ook niet plezierig. Hun kleine bootje, dat eigenlijk gebouwd was, om er rustig mee op een plas of hoogstens op een rivier te varen bij mooi weer, steunde en kraakte in al zijn voegen, telkens als het door een hoge golf werd opgetild en neergesmaakt.

"Nou!" zie Jan met de Tandjes kwaad, "jij bent me ook een mooie, om iemand in zo'n wrakke schuit mee te nemen op zee! Je lijkt wel gek! Had je niet iets beters kenne gappe?"

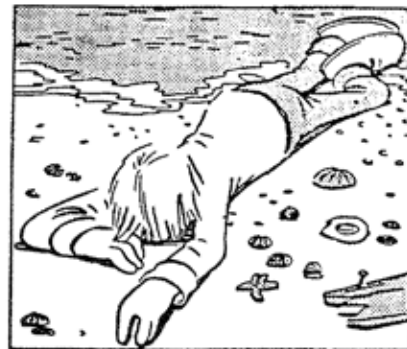
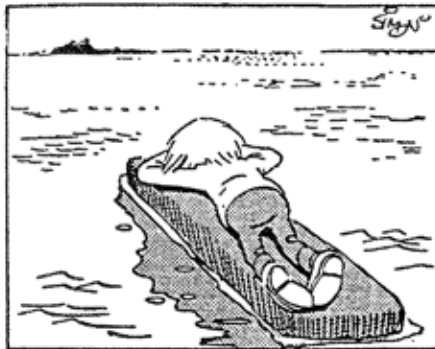
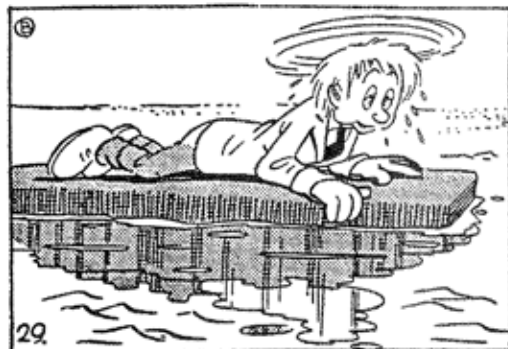
"Hoor hem!" riep Jan met de Handjes verbolgen uit, "hij heb

ook wat! Dat had je beter wat eerder kenne zeggel Dan had ik de gouwe bome voor me selfe gehouwe. Of dach je misschien, dat ik hier voor me lol zat? Ik...."

Wat hij verder zei, was niet te verstaan. Want dat werd overstemd door een enorm gekraak. Het bootje had het eindelijk begeven. Het werd door twee grote golven eenvoudig in tweeën gedrukt en de beide Jannen wisten zich nog juist te redden, door zich vast te klampen aan de deur van de kajuit....

Ootje Teur droomt van schipbreuk

29.

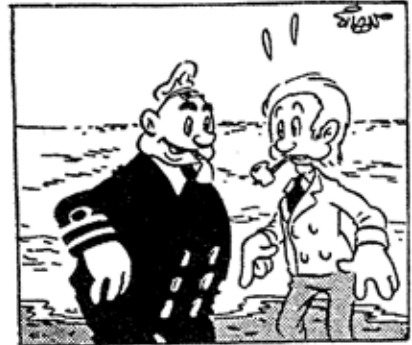
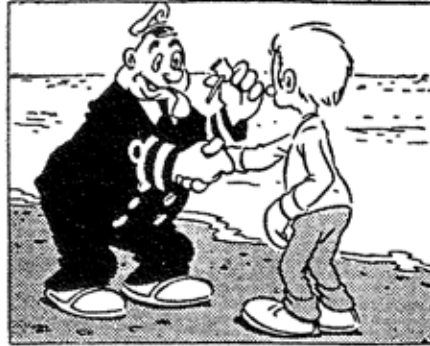
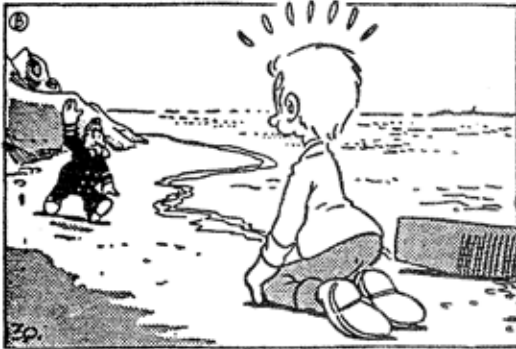
29. TOEN Ootje Teur na ik weet niet hoeveel uur eindelijk wakker werd, was het prachtig weer geworden. De zee was zo glad als een spiegel, want er stond zo goed als geen wind meer. "Zo," zie Ootje Teur, toen hij langzaam zijn ogen half open deed en lodderig om zich heen keek, "ik leef dus blijkbaar nog.... Nu ben ik dus een schipbreukeling.... En ik zie land in de verte.... Waar zou ik eigenlijk zijn? Zou ik op dat eiland aanspoelen? Zou het bewoond zijn? Misschien alleen maar door

kannibalen.... Dan komt er nooit een bericht in de krant, want kannibalen zetten dat nooit in de krant, als ze iemand opeten..."

Ootje Teur was echter van de doorstane emoties nog zo vermoeid, dat hij onmiddellijk na al deze gedachten weer in slaap viel. Hij droomde, dat hij schipbreuk had geleden en nu op een balk in zee rondreef en dat hij aanspoelde op een onbekend en onbewoond eiland.

Op Oroboma!

30.

30. OOTJE TEUR had gedroomd, dat hij op een onbekend en onbewoon eiland aanspoelde, maar toen hij na deze droom ontwaakte, bleek dit inderdaad waar te zijn. Hij lag naast zijn balk op een strand en ging rechtop zitten, toen hij een bekende stem hoorde.

"Hallo!" zei de stem, "ik zei nog, hou je aan de railing vast! Ik wou je juist nog vertellen van die matroos, die ik eens overboord heb zien slaan omdat hij niet oplette. De woorden waren nog maar koud de haven uit, of ik zag je door de lucht vliegen. Ik probeerde je nog te pakken, maar het enige, dat ik in m'n

handen kreeg, was je pijp! Hier istie weer, makker, wees er zuinig op."

Ootje Teur keek met verbazing naar Bram Steng, die blijkbaar ook op het eiland aangspoeld was.

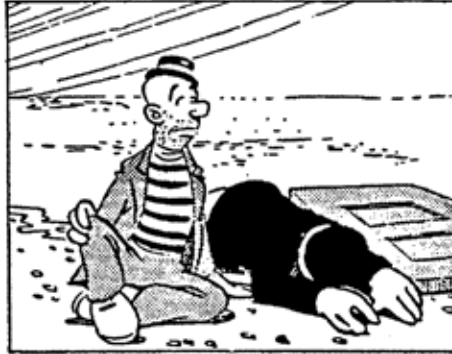
"Goeie, ouwe, brave kapiteit!" zei hij met tranen in z'n ogen, "ik...."

"Ja, al goed, al goed!" zei Bram Steng. "Wist je, dat we hier op Oroboma waren? Nee, zeker?"

"Dit Oroboma?" vroeg Ootje Teur verbaasd, "dat is een verbazingwekkende mededeling!"

Iedereen voelt zijn maag

31.

31. "ZIEZO!" zei Bram Steng, toen de eerste vreugde over het weerzien een beetje was geluwd. "Nu moesten we dit eiland maar eens aan een onderzoek gaan onderwerpen. Ik heb honger, Ootje Teur, en het moet al gek wezen, als we hier of daar niet iets te eten vinden!"

"Dat dacht ik ook!" antwoordde Ootje, die zijn maag ook begon te voelen. "Wat vruchten of zo! Ik heb echt trek in een appel of een peer... of... aardbeien met slagroom.

Maar.... toen ze een uur aan het zoeken waren geweest hadden ze nog niets eetbaars gevonden. Het eiland Orobama bleek helemaal te bestaan uit kleine en grotere bergen met allemaal diepe gaten erin en het leek er veel op, dat er nog geen grasprijtje groeien wilde....

Nu moesten we maar weer eens gaan zien, waar de twee inbrekers in die tijd gebleven waren. Je weet nog wel, dat hun motorbootje ook schipbreuk geleden had, en dat ze op de deur van de kajuit, waarop ze zich drijvende gehouden hadden, ronddobberden. En het toeval wilde, dat ook de twee Jannen op Orobama aanspoelden. Ach, de wereld is maar klein, niet-waar?

Ze werden na een poosje ook wakker en namen hetzelfde besluit als Ootje Teur en Bram Steng, namelijk om op zoek te gaan naar voedsel.

Nog geen brandnetel

32.

32. Toen Jan met de Handjes en Jan met de Tandjes een poosje op dezelfde manier op Oroboma rondgedoeld hadden, hield Jan met de Handjes plotseling de pas in en hield ook Jan met de Tandjes staande.

"Kijk nou es!" zei hij verwonderd en een beetje angstig, "wie lopen daar? Dat sijne twee bekende!"

"Goed gesien, makker!" antwoordde Jan met de Tandjes, met het hoofd knikkend. "Me kop deraf as dat niet die ouwe Bram Steng is met dat miezigerige kereltje, datteme ook an boord gesien hebbe!"

"Dat ken nog narigheid gevel!" meende Jan met de Handjes.

"Och kom!" riep Jan met de Tandjes onbezorgd, "wie dan leeft, wie dan knokt! Maak je niet te sappel!"

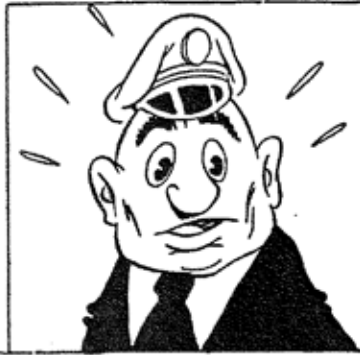
"Nog geen brandnetel groeit hier!" mopperde Bram Steng somber, terwijl hij samen met Ootje Teur ergens was gaan zitten, om een beetje uit te rusten. "Dit is geen eiland voor een eerlijk zeeman!"

Nu, dat vonden de twee Jannen ook.

"Nog geen cactus wil hier groeien!" gromde Jan met de Tandjes. "Allemaal sand en stene.... Je hep me in een mooi parket gebracht, broer!"

Een wijs woord van Bram Steng

33.

33. JAJA, het werd een moeilijke toestand op Oroboma. Er waren nu al een paar dagen verstreken en nog steeds hadden Bram Steng en Ootje Teur niets te eten gevonden. Ze werden allebei broodmager en kregen holle ogen van de ontzettende honger, terwijl ze zich met moeite voortsleepten door het vreemde landschap. "Ik doe het niet meer!" zei Bram Steng de vierde morgen met zwakke stem, "ik ga naar het strand, ik ga daar zitten en ik ga daar niet meer vandaan! We zetten een witte vlag neer, zodat we door een passerende boot kunnen worden ontdekt. Dan kunnen ze ons meenemen.... Eiland met gouden bomen. Wat

heb je aan gouden bomen, als je nog niet eens een halve snee brood hebt?"

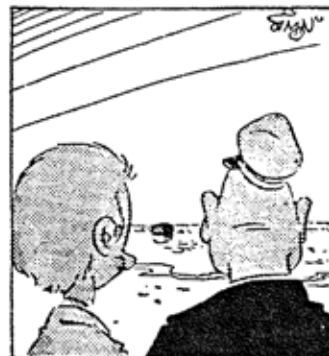
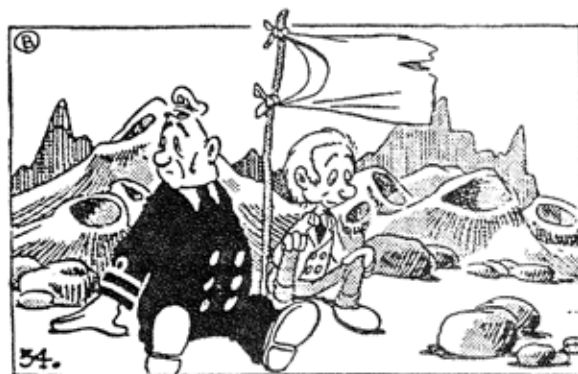
Dat was een wijs woord van onze kapitein en ik hoop dat jullie, die dit lezen er later nog eens aan zullen denken.

Ook de beide Jannemannen liepen hol-ogig rond, hun magen knorrend van de honger. "O, oi!" zuchtte Jan met de Tandjes, "wat een land! Wat een verschrikkelijk land! Ik wor gek van die berregies!"

"Het is heel treurig!" gaf Jan met de Handjes toe. "Wil je wel gelove, asdat ik met mesellef te doen hep?"

Een geheimzinnige kist

34.

34. NU, Bram Steng deed wat hij gezegd had. Hij vond ergens een lange stok, bond daar zijn hemd aan en plantte de vlag in de grond. Toen ging hij er met Ootje Teur naast zitten en wachte gelaten af, wat er verder zou gebeuren. Ze hadden al een hele tijd zo gezeten, toen Bram Steng plotseling levendig werd.

"Kijk daar!" riep hij, terwijl hij zijn arm uitstreckte en naar de zee wees, Ootje Teur, kijk! Daar drijft iets in zee.... Wat zou dat zijn?"

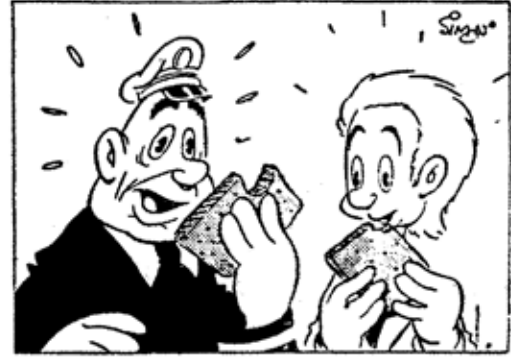
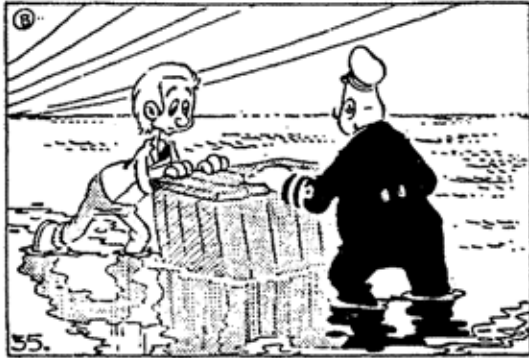
"Dat weet ik niet," zei Ootje Teur sloom, "en het kan me niets schelen ook."

"Het is een kist!" zei Bram Steng na een poosje, "het is beslist een kist. Wat zou daar in zitten?"

"Gebraden kip met appelmoes, denk ik" zei Ootje Teur, die alleen nog maar aan eten kon denken. Bram Steng gaf hier natuurlijk geen antwoord op en bleef zwijgend afwachten tot de kist, die door de stroom werd gedreven, op het land geworpen zou zijn.

Waardevol scheepsbescuit

35.

35. EINDELIJK was de kist de wal zo dicht genaderd, dat Bram Steng en Ootje Teur, wadend door het water, hem konden pakken. Zwijgend, met inspanning van al hun krachten tilden ze het zware ding op en droegen het naar het strand. "Ik ben toch benieuwd naar wat er in zit," zo verbrak Ootje Teur het zwijgen. "Hij is zwaar genoeg voor gebraden kip met appelmoes...." Hij hielp zenuwachtig met het openen van de kist, waarvan het deksel na enkele ogenblikken losliet, zodat ze de inhoud te zien kregen.

"Nee maar!" riepen Bram Steng en Ootje Teur tegelijk. Ze starden eerst met grote, glinsterende ogen naar de grote hoeveelheid scheepsbescuiten, die de kist bevatte. Maar dat duurde niet lang. Ze grepen allebei een bescuit en namen direct een flinke hap. "Dat is een waardevolle vondst!" zei Ootje Teur met volle mond. "Hoe is het mogelijk, dat ik ooit een hekel aan die heerlijke, knapperige fijne scheepsbescuit heb kunnen krijgen....!"

Geen kwaad met kwaad vergelden

36.

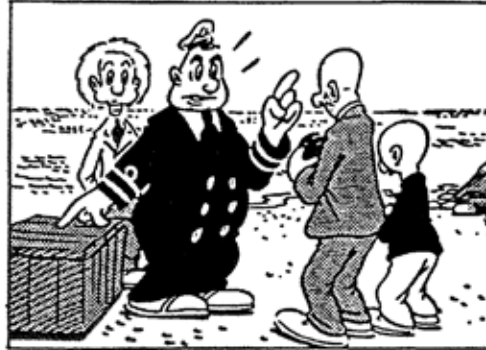

36. OOTJE TEUR en Bram Steng lieten zich niet onbetuigd! Ze aten allebei net zoveel scheepsbeschuit als ze konden en na een half uur hadden ze geen van beiden meer honger. "Dat was een feest!" zuchtte Bram Steng met de handen op zijn buik. "Nu voel ik me weer tot alles in staat. Nu kan ik weer bergen verzetten!" "Verzet er dan maar eens een paar!" stelde Ootje Teur voor, "wat dat betreft kun je hier je plezier wel op! Maar zeg, Bram, heb je gezien, dat wij hier niet alleen zijn op Oroboma? Als ik me niet vergis, staan daar in de verte Jan met de Handjes en

Jan met de Tandjes met afgunstige en hongerige gezichten naar ons te kijken.... wat denk je?" "Ik had ze een paar dagen geleden al gezien!" zei Bram Steng, "maar ik wilde je niet ongerust maken, dus heb ik er niets over gezegd. Maar wat bedoel je? Je wilde die twee inbrekers toch zeker niet van onze kostelijke beschuiten laten mee-eten?" "Waarom niet?" vond Ootje Teur. "Het zijn toch ook mensen! Of ze nu hebben ingebroken of niet. Daarom behoeven ze toch niet te verhongeren? Je mag geen kwaad met kwaad vergelden, heb ik altijd geleerd."

Je mag een mens niet laten verhongeren

37.

37. MAAR Bram Steng was toch de kwaaieste niet, dat bleek hier. Hij draaide zich om en wenkte Jan met de Handjes en Jan met de Tandjes, die schoorvoetend en schuchter naderbij kwamen.

“Zo kerels!” zei Bram Steng met een basstem, toen de twee inbrekers met de hoed en de pet in de hand voor hem stonden. “Het is niet, omdat jullie het verdiend hebben, maar omdat meneer Teur, die hier achter mij staat, een goed woordje voor jullie heeft gedaan. Maar onthou, dat je van mij niets gekregen

had. Maar die meneer Teur zei tegen me, dat jullie ook mensen waren en dat je een mens niet mocht laten verhongeren. Hier in die kist zitten scheepsbeschuiten. Eet daarvan, zoveel je wilt, maar blijf er verder met je lange vingers van af. Als ik merk, dat er één van jullie meer neemt, dan hij eten kan, slinger ik hem zo in het water. Nou, vooruit eet!”

Dat lieten de twee Jannen zich niet herhalen. Ze grepen in de kist en begonnen met hongerige gezichten in de harde beschuiten te happen.

Geswore slaafe

38.

38. TOEN de beide Jannen hun magen vol hadden, viel er eerst een verlegen stilte. Maar daarna nam Jan met de Handjes het woord.

"Luister es effe, makkers," begon hij, een beetje hakkellend, "ik ben een man van niet veel woorde. Maar ik ken jullie ditte segge, asdat me maat hier en ik so iets nog nooit hebbe mee-gemaakt!"

"So issut," stemde Jan met de Tandjes toe.

"En ik ken jullie dit wel segge," vervolgde Jan met de Handjes, "en hierbij spreek ik ook bij monde vamme maat, asdat wij dat nooit selle vergete. Jullie hebbe twee hongerige gespijsigd, waarvan jullie wiste, dat ut inbrekers ware en dat se ut op jullie

gouwe bome verzien hadde. Maar ik seg bij deze en hiermede mot ik bij gebreke an adem besluite: wij tweeë sijne vanaf hede jullie geswore slaafe en hiermede hep ik gesegd."

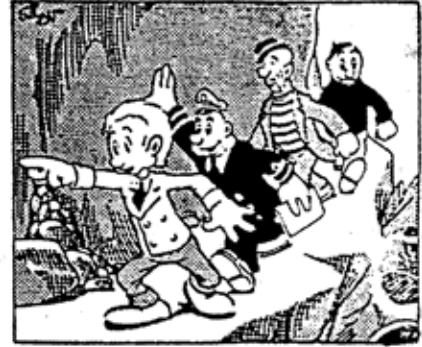
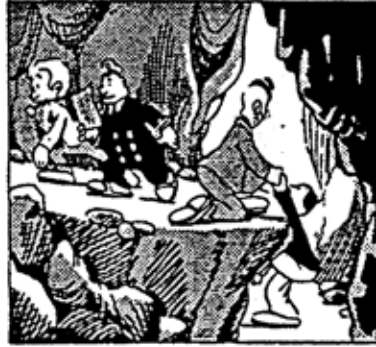
"Precies mijn woordel!" knikte Jan met de Tandjes.

"Daar zijn we blij om," antwoordde Bram Steng, "en nu om te bewijzen, dat jullie het menen, gaan we nu eerst slapen en zullen om de beurt de wacht houden. Morgen gaan we op zoek naar de gouden bomen!"

En toen Bram Steng, die de hondenwacht had, 's nachts rustig zat te roken en te denken, vond hij dat het maar vreemd gaan kon in de wereld.

Gouden bomen!

39.

39. DE volgende morgen gingen de vier mannen al vroeg op pad, om de moeilijke tocht door de bergen te ondernemen. "Kijk eens, mannen," legde Bram Steng uit, "jullie zien wel, hier op die kaart, dat het niet zo eenvoudig zal wezen, om de tuin met de gouden bomen te bereiken. De enige toegangsweg loopt over deze bergkam en langs deze doorgang. We zullen heus wel een beetje moeten klimmen, voordat we er zijn!" "Daar draaie me onze hande niet voor om!" zei Jan met de Handjes met een onverschillig gezicht.

"Dat doene me nou net niet!" beaamde Jan met de Tandjes. Ootje Teur vond het niet de moeite waard om over te praten, want hij had zijn hele leven lang in de bergen gewoond, dus hij wist wel, hoe het moest. Er moest wel zo het een en ander geklommen worden, daarin had Bram Steng beslist gelijk gehad. Maar tegen de middag riep Ootje Teur, die voorop liep, plotseling "Jongens, kijk! De gouden bomen!"

Me hebbe se en me hebbe se niet

40.

40. JA, toen de vier mannen nog een eindje gelopen hadden, kwamen ze in een klein dal, dat aan alle vier zijden door hoge rotsen omgeven was. Midden in dat dal was een soort tuin. Maar niet een gewone tuin, o nee! In plaats van groen, zoals je in een tuin verwachten zou, zag alles goud en het schitterde zo, dat je ogen er pijn van gingen doen, als je ernaar keek. De vier kameraden bleven niet lang staan staren, dat begrijp je. Ze liepen na enkele ogenblikken zo hard als ze konden naar zo'n gouden boom toe en betastten hem van alle kanten. "Tja," zei Ootje Teur na een tijdje, "dat zal nog niet meevallen,

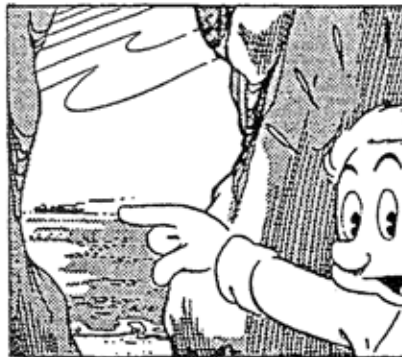
om deze bomen om te hakken. Ze zijn te hard. En we hebben helemaal geen gereedschap!"

"Net wat ik ook dacht makker!" zei Jan met de Handjes misprijzend, "Ik dacht al meteen: me hebbe ze en me hebbe ze niet."

"Precies mijn idee!" gaf Jan met de Tandjes toe. En ook Bram Steng moest toegeven, dat het nog niet zo eenvoudig zou zijn, deze bomen omgehakt te krijgen en, wat nog moeilijker was, uit het dal te slepen....

Een schip!

41.

41. HET was lang niet zo'n vrolijk viertal als die morgen, dat 's middags de terugtocht naar het strand ondernam. Ieder was in zijn eigen gedachten verdiept en er werd maar weinig gepraat. "Ja, jonge" zei eindelijk Jan met de Handjes, "ut is heus zo makkelijk niet, om effa gauw an wat centjes te komme, neem dat van mij an. Ik heb me hele leven gedacht, dat ut niet zo moeilijk was, maar daar ben ik allang van terug gekome!" "Met de looppas!" zei Jan met de Tandjes. "Een schip!" riep Ootje Teur plotseling. Ze waren bij een soort spleet in de rotsen gekomen en door die

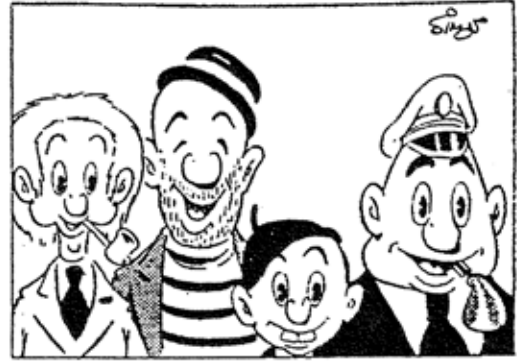
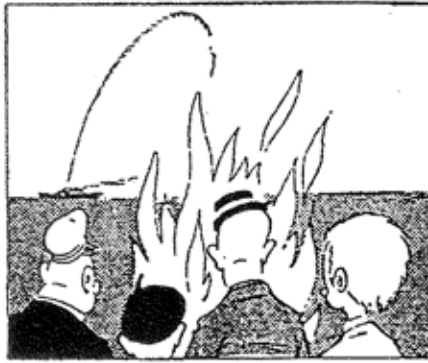
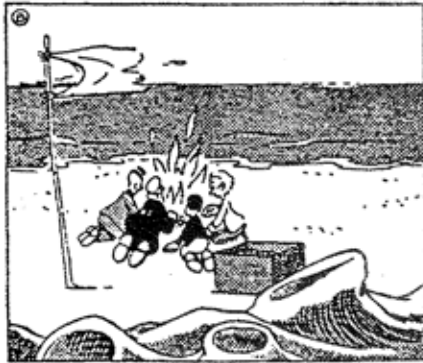
opening heen konden ze de zee zien. En, juist in dat kleine stukje zee, dat te zien was, voer in de verte aan de horizon een schip.

Je kunt je wel voorstellen, dat de vier mannen dolblij waren. Ze begonnen eerst een poosje rond te dansen en zongen en huilden van plezier. Maar Bram Steng was praktisch.

"Naar het strand, mannen!" riep hij, toen de eerste vrolijkheid een beetje geluwd was, "we moeten een vuur maken, zodat ze ons kunnen ontdekken."

Gered!

42.

42. Het had een heel tijdje geduurd voordat ze die ochtend boven in de bergen waren aangeland, maar nu duurde het zeker de helft korter om weer op het strand te komen. Bram Steng begon dadelijk de scheepsbeschuitkist van zijn deksel te beroven en dit uit elkaar te slaan, waarna er van de planken een groot vuur gemaakt werd.

Het hemd van Bram Steng wapperde nog steeds lustig in de wind en samen met het vuur maakte dat, dat er op het schip iemand in de gaten kreeg dat er mensen op Oroboma

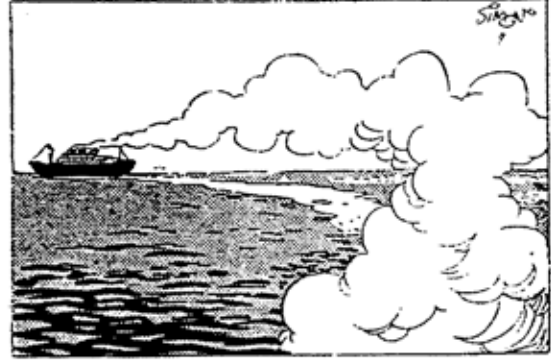
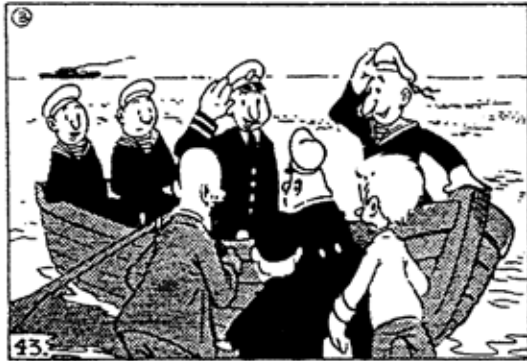
zaten die er niet thuishoorden en er dus liever vandaan zouden willen. De kapitein van het passerende schip liet nu een rookpeil afvuren, om te laten zien dat hij het signaal gezien had.

"Ze hebbe ons in de smieze!" zei Jan met de Handjes ontroerd.

"We zijn gered! zei Bram Steng. Toen bleven ze alle vier glimlachend staan kijken naar de dingen die verder zouden gebeuren."

Een wijze les geleerd

43.

43. NU, er is eigenlijk weinig meer te vertellen. Het schip zette een sloep uit, en dit vaartuig werd door enkele matrozen onder aanvoering van een stuurman naar Oroboma geroeid.

"Je mag van geluk spreken, Kapitein!" zei de stuurman, nadat ze elkaar eerst begroet hadden. "Er komt hier haast nooit een schip langs. Wij zijn hier ook in geen jaren geweest!"

Voordat Ootje Teur instapte, draaide hij zich nog even om en keek naar de bergen van Oroboma.

"Dat is een wijze les geweest die we hier geleerd hebben!" zei hij. "We hebben geleerd dat een kist scheepsbeschuit soms meer waarde kan hebben dan al het goud van de wereld!"

Toen stapte hij ook in de sloep, die snel werd teruggeroeid naar het reddende schip. De schipbreukelingen werden hartelijk onthaald op gebraden kip met appelmoes en de thuisreis werd aanvaard.

EINDE.

**OOTJE
TEUR**

HET EILAND OROBOMA

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA